

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

Feyna li dono si ha de netejarho bè.

FÁBULAS EN PROSA.

LO LLEÓ Y LA MOSCA.

Lo rey dels animals—que segons los fabulistas, los animals tenen per rey al lleó—s'estava mitj ajessat un dia al peu de una palmera, considerant entre esbufech y esbufech las cosas de aquest mon, y la relació que tenen ab la seva forsa y ab lo seà poder.

D'en tant en tant ilo que son presuncions del amor propi llansava un rugit que cent ecos li tornavan, adressant las orelles per escoltarlo millor, sense pensar que l'ase, si li passa pel cap, quan brama encare mou mes escandol.

Pero com ell, está acostumat á sentirse adular pels fabulistas, s'ha ficat las sévas al cap de que no hi ha ningú com ell, y passa'l dia fent lo gandúl, agitant las melenas, obrint uns ulls bermells y encesos com los fanals de una locomotora y pensant ab la seva gran omnipotencia.

Mentres estava aixís, removent la qua de pinzell, á tall de xurriacas, mentres agitava 'ls quatre pèls que per bigoti té á cada costat de galta, mentre 's mirava las úrpies mes llargas que las de un senyor que vá á la moda, mentres, en fi, tancava l'immensitat del univers dintre del seu cervell, una mosca, cansada de volar, passava per allá, y tingué la ocuréncia de posárseli á sobre.

Pero com l'atreuiment es propi de la gent petita, no 's pensin que se li posés á l'esquena ni á la qua, no senyors, vá tenir l'audacia de posárseli á l'orella, ab la pretensió de dirli de passada quatre veritats, que li fessin venir los colors á la cara.

¡Deixinse de una mosca, quan té pretensions de sábia!

Lo lleó se la mirava de regull, fent moure la punta de l'orella: la mosca reya.

—Ximpla! vá dirli lo lleó: ximpla, mes que ximpla: t'has cregut que faria cas de tú? No m'empleo jo en cosas tant xicas: ab una xuclada que des ni menos me tocarias al canó del coll, que ja foras á la panxa.

—¿Vols dir? vá exclamar la mosca.

—¿Que 'u vols veure?

—Sí: vaja: próbau, digué la mosca pegant una volada y elevantse dotze ó catorze canas sobre del lleó, mentres ab las potas de davant posadas al cap de la trompa, l'hi feya ganyotas.

—Ja diu bè'l ditxo: com mes xica es la nou mes remó mou, vá fer lo lleó, rihentse del animal ab gran estrépit.

—Sí: com també diu:—Lo lleó com mes gros, de bestia mes tros.

—M'ha fet gracia!.... Vaja, baixa, qu'enrahonarém un rato. no sigas bleada: no 't faré res: si fosses ciervo, llavors ja fora un'altra cosa.

—Si fos ciervo y tingués alas com are que soch mosca, me riuria de tú y de tot lo que poguesses ferme.

—Vaja, baixa.

—Ja vinch!

—Ja tenim á la mosca posada altra vegada sobre l'orella del leonet, y á r' aquest disposat á tenirhi un rato de conversa, per distréure's una mica.

Ja haurán comprés que aquella mosca no té pèls á la llengua, y qu'es una bestiola que tot brunzint, brunzint, las canta molt claras.

—¿De qué serveixes al mon, animallet ruí? vá preguntarli l' lleó ab aire de protejirla.

—Precisament jo volia preguntarte are 'l mateix.... ¡vés lo que son las cosas!

—Jo soch la forsa! vá fer lo lleó

—¡Vaya una forsa! digué la mosca, y si un dia 't passa pel cap menjarte un dátil de dalt de la palmera en que 't recotzas, tens d'esperar que caiga á terra pudrit de tant madur, mentres que jo d'una embestida ja soch á dalt de la palmera, y allí dalt faig lo que 'm dona la gana.

—Jo represento l' animal mes noble, y fins me posan en l'escut d' Espanya.

—¡Brava cosa! per xó'ls negocis de aquella terra van tant bè!...

—Pero senyora criticaona ¿que fas tú, que á tot arréu hi trobas pèls?

—Jo, y las mèvas germanas, que som un milió al menos per cada lleó que hi haja al mon, y que totas juntas fariam potser mes bulto que tots vosaltres reunits, quan ve l' istiu absorvim las emanacions pútridas que foran per las ciutats del mon la peste inevitable, y contentas ab lo compliment de un deber útil, contentas ab fer alguna cosa de profit, si arrastrém lo trist paper de moscas, sempre 'ns queda una esperansa.

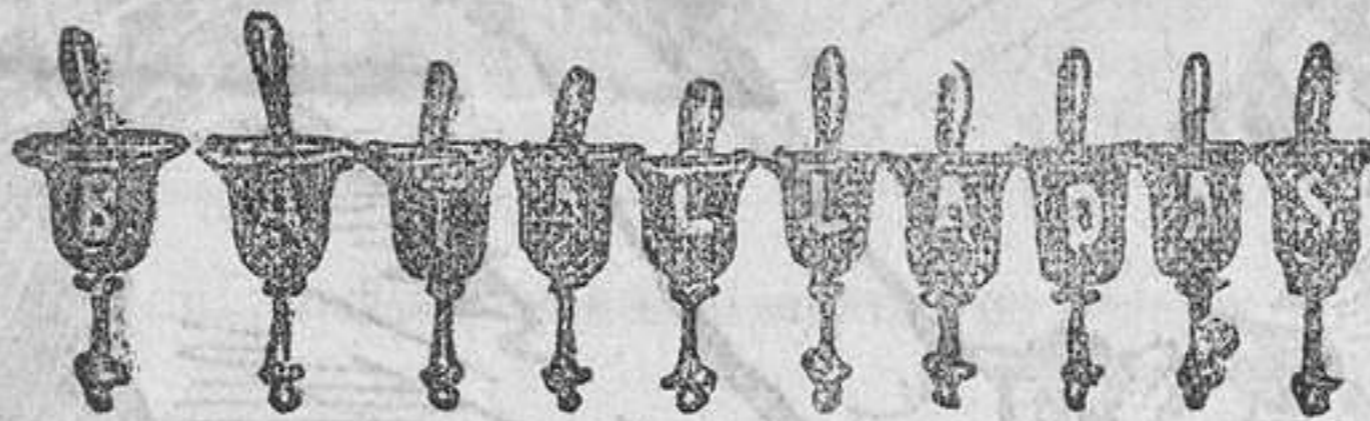
—¿Quina esperansa 'us queda, mes que la de viure ignoradas, sense rango, ni fortuna, ni dret electoral siquiera en las reuniones y còrts dels animals? ¿Quina esperansa 'us queda mes que la de morir neuladas y balbas quan s'acosta 'l fret, sense haver fet cap mica de paper, sense que 'us busquin pels museos, ni 'us ensenyin en las coleccions de fieras com una gran cosa?

—La esperansa que 'ns queda, es la de que mori un de vosaltres, de que moris tú mateix, per tirarse un núvol de nosaltras sobre 'l vostre cadáver y no deixarne mes que 'ls ossos, exclamá la mosca prenent lo vol, temerosa de que no li fessin pag r cara la franquesa.— Adéu, digué per últim: ja diré á las germanas que m'han enviat á tú per veure com estavas de salut, que tens la malaltia del orgull, y que no tardaras gaire á reventar....

Lo lleó feu una mueca de despit, mentres la mosca s' allunyava llansant una riatllada.

Classes elevadas que desdenyéu al poble: recordés que hi ha mes moscas que leons y que las unas y 'ls altres respiran la mateixa atmósfera y s'escalfan ab lo mateix sol.

P. K.

Segueixen los manifestos electorals:

Prometo estancar lo pá, lo vi, la carn, llegum y verdura, per poder donar un estanch á tots los mèus electors.

(Un enemich del libre-cambi.)

No 'm demanéu principis... Las cosas tenen d' arreglar-se segons ellas mateixas s' ho portan: res de fer entrar lo clau per la cabota, res de imposar solucions premeditadas á circunstancias imprevistas las mes de las vegadas. Ho repetiré si voléu: no 'm demanéu principis.... Jo soch un home sense principis.

(Un que 's coneix á sí mateix.)

Jo prometo demanar que 's torni á pagar al clero, que se li tornin los bèns, ab los interessos acumulats, corresponents á tot lo temps que ha deixat de percibirlos. Es precís que 's fassa á l'Iglesia aquesta acció de desagris.

(Un antich procurador de una parroquia.)

Electors: Si 's torna á presentar una ocasió bona, com la del any 72 per transferir dos milions y si son tres millor, desde las caixas de Ultramar á las butxacas de.... no vulguéu saberho, jo prometo pagarvos café y copa.

(Un sagastí.)

(Se continuará.)

Lo Dr. D. Joan Giné y Partagás, catedràtic de clinica quirúrgica de la facultat de medicina de Barcelona ha publicat un projecte relatiu á la instalació de casas de districte per la verificació de las defuncions y de socorro, anexionat als nous cementiris pera la ciutat de Barcelona, en lo qual proba lo Sr. Giné la

imperiosa necessitat que té avuy Barcelona de quatre casas pera justificar científicament las defuncions y al mateix temps que serveiscan pera socorre las desgracias fortuitas á que continuament estan exposats los barcelonins per diferents causas.

L'Ajuntament deuria atendre ab preferéncia aquestas reformas que son de utilitat pera tothom ja que haveuthi personas com lo Dr. Giné que presentan un projecte tan bèn raihonat que creyém no hi ha que tocar res, y que sols falta que l'excelentíssim Ajuntament 's prengués la pena de véurel si es que no l' té vist y l' planteji lo qual no creyém costés grans sacrificis.

Barcelona deu estar eternament agrahida als qui com lo Dr. Giné se creman las pestanyas pera poder olevar la nostra ciutat á la altura de las mes perfeccionadas.

17 de Octubre á las 9 y 30.—S'ignora 'l paradero del Sr. Sagasta.

17 de Octubre á las 9 y 40.—Segueix ignorantse 'l paradero del Sr. Sagasta.

18 de Octubre á las 9 y 20.—Acaba de arribar lo Sr. Sagasta.

Aquests tres telégramas publicavan los diaris lo dimars á la tarde.

¿Volen dir que 'l Sr. Sagasta val tant com los diners que costan aquests tres telégramas?

En Delatre ha derrotat á la partida de Paraiso, matant al cabecilla.

¡Pobre Paraiso!

¿No observan quin nom més seráfich? ¿Quina aspiració mes santa! En Delatre 's pot bèn gaudir d'haverlo enviat á casa seva: al paradís.

A Madrit se constituheix un comité central situacioner, per dirigir las eleccions.

Quan los partits revolucionaris feyan una cosa semblant, deyan los diaris que are serveixen pera aguantar lo ciri al candelero:—¿Quina garantia de iniciativa donéu als electors, si desde aquí Madrit ja 'us empenéu la tarea de manejar las cireras?

Nosaltres no dirém mes, sino lo que vé á dir tot sovint lo Sr. Mañe y Flaquer:

—La revolució esta infiltrada en l' atmósfera, y vosaltres la respiréu ab l'ayre.

Vajin de nit á un cementiri, y veurán uns llumets blavosos, anomenats fochs-follets.

S'hi acostan, y al davant de vostés fujen: s' aturan y s' aturan ells també.

Surt lo sol, y dels fochs-follets no se 'n canta ja gall ni gallina.

Aixís succehirá ab aquestas emanacions pútridas de cementiri que 's coneixen ab lo nom de partidas carlistas: lo dia que surti 'l sol de la llibertat, haurán acabat de corre.

¿Recordan aquell senyor fet á l'antigua, que la senmana pasada va dirnos que 'l pá de Vienna, si l' havian de dur desde tant llany, arribaria séch á Barcelona?

Donchs un d' aquests dias ha passat per la redacció y 'ns ha dit, que al véurel tant bèn posat en las paneretas de una botiga del carrer d' Escudillers, lo vá fer glatir, vá entrarhi, vá comprarne, l'ha tastat, y are vá dihent per tot arréu que l' Emperador d' Austria tant bó pot menjarlo, que millor es impossible.

Vejin si hi está engrescat, que are que té 70 anys, confia conservar los caixals fins als 100, menjanse'l fins á las crostas.

Si son partidaris dels bons bossíns, tástinlo y veurán que té rahó.

En Savalls s'ha retirat á Suísca.

Desitjariam que'l govern de aquella república, considerant que un criminal s'ha ficat á una casa de tant bona gent, lo tragués per la finestra, y després l'acompanyés fins á Espanya.

Mirin, senyors suísos, que aquesta fiera no té perdó de Déu.

Dia lo Sr. Mañe l'últim diumenje:

«¿Tenim constitució á Espanya? ¿Estém constituïts? ¿Si? Llavors D. Alfonso XII es

monarca constitucional ¿No? Llavors D. Alfonso XII no es monarca contitucional. Aixó no t'è retop."

¡Ay, si se'ns considerés com al Sr. Mañé y Flaquer! ¡Quinas seguidillas manxegas cantaríam sobre aquest tema!

Los carlins ja han tancat l'universitat de Oñate y'l seminari de Vergara.

Y han fet bè. Estudiant, estudiant podria escursarse'ls la vista, y are aviat la nesessitarán tota, per traspasá'ls Pirineus.

Ab mes malicia que lletras no contenía, anunciava un telégrama, qu'en Castelar aniría á las Corts á defensar las ideas *conservadoras*.

En Castelar, si t'è per convenient anar á las Corts, hi anirá á defensar lo que ha defensat sempre, per mes que als panells de campanar los sembli imposible que á Espanya ni haja un home capás de no girarse als vents que bufan, per la rahó de creure's mes fort qu'ells.

A UNA SENYORETA,

EN LO DIA DEL SEU SANT.

No hi ha mes, no es bó per vers ni serveix ja mon cervell, dona indicis de ser vell y de tornarse pervers.

La musa ab ell ja no hi cab, ja res de b' sab *compondre*, ja estich que no sab *com pondre* ni una quarteta mon cap.

No trobo ni á cops de massa un consonant á nivell, ni bonich, ni nou, ni vell, ni... ¡vamo! ja dura massa.

Rato fa que ab cara baixa rumio mes que cap bé, y per xo, res! no 'm va bé; veyám qu'es lo que ara baixa.

Son germá ja t'è paraulas com ho proba 'l s'è abogat, y com qu'ell sempre ha togat per estudis y per aulas,

Fent com 'quell qui de l'am usa, qu'ell ho proba: y si t'è s'ort, si per complaure' l' lo s'ort no li fa y 'l creu la musa;

Mes que á mi li sera fácil: li suplica de ma part, lo mèu cap no esta de part y un favor per mi avuy fassi'l.

Mon intent li esposa ai fl, li demana com he dit, que com ho dich comedit ho farà perque ell es fl.

Y en tant qu'ell puja la serra del Parnás, buscant lo dó de la musa, Dèu li dó bon acert, li dich, si s'erra.

Que busqui amparo si vol, jo per mi hi he fet la creu, y tant si'm creu, com no'm creu, jo me'n vaig á doná un vol.

Ab aixó li diré qu'ara li desitjo, sense danys, un, dos, tres, un remat d'anys una festa qu'es tant cara.

Y si 'l que hi diu malament se li pesa ó mal li cau, li diria també qu'au.... Dèu la guard' de mal.—Amen.

J. P.

Tres xicotets del vehinat trencan un vidre del aparador de un betas y fils.

L' amo de la botiga 'ls veu y va á casa de la quitxalla.

—Ja li he donat una sumanta, diu lo pare de l' un.

—Ja es al llit sense sopar, observa 'l pare del altre.

—No hi tornaré may mes, fá notar la mare

del tercer: miri, m'ha demanat perdó, ajenollat y tot....

—Y á mí qui'm paga 'l vidre? fá l' amo de la botiga.

Carlins morts, carlins ferits, carlins presentats á indult: pero ¿qui'm paga tot lo mal que han fet fins are? pregunta 'l poble liberal.

¡AH!!!

Visió bella, ensisadora, prenda hermosa, robadora del mèu cor enamorat:

¿qui en tos llabis ha posat lo viu carmi que'ls colora?

¿Qui en ta boqueta de rosas, de perlas blancas y hermosas va posar lo rich tresor!

Y ¿quinas mans primorosas teixiren las trenas d'or?

¿Qui en tos ulls, ma bèu aimada posa l'ardenta mirada

que's vá filtrant poch á poch dintre l'anima angustiada fins á convertirla en foc?

¿Ets sombra potser, m'aymia? ¿ets jay! de ma fantasia

espiritual creacio? ¿ets, no mes, somni d'un dia?

¿ets ser real, o il·lusio?

¿Vius del mar en las entranyas y en ona espumosa t'banyas?

¿Ets nayade? ¿ets una ondina?

—¡Ay, no enyor! vench castanyas y'm dihen la Serafina.

XIRINGUILLA.

Un coix demanava caritat per un poble, dihent ab veu llastimosa:

—Caritat per un pobre que va pendre mal, perque li vá caure una columna á sobre...

—Una columna de ferro, treballant de mestre de casas, eh? va preguntari un senyor.

—No senyor: una columna d' exercit, anant ab los carlins.

Un sastre entrant á la casa de un conegut mèu:

—Dèu lo guard'! vinch á presentarli 'l compte.

—¿A presentarme qué? Fugi, home: are ja no 's presentan mes que 'ls carlinots.

Hi ha un ditxo catalá, concebut del següent modo:

—De l'agulla, l'ou: de l'ou, lo sou: del sou, lo bou; y del bou á la forca.

En vista de lo que esta passant á Catalunya, no fora mal que n' hi hagués un altre que digués:

—De la brigada, al batalló: del batalló, á la partida; de la partida, á la ronda: de la ronda, á la quadrilla: y de la quadrilla .. ¿a la forca?.. No senyors: á l' indult.

Ja 's diu si s' aixecará un somatent general contra 'ls carcas.

A parlarlos francament l' idea no está gens mal:

lo GENERAL SOMATENT es lo millor GENERAL.

Arturo, deya una noya al seu xicot: jo 'u sento molt: pero las nostras relaciones no poden continuar per mes temps. La mamá diu que duran massa, ab aixó, si desitjas fer la mèva felicitat, demana'm á la mamá.

—Es á dir ¿que si no't demano, no podré venir á véure't?

—Així ho vol la mamá: *elegeixme* per esposa.

—Ah! no, no.... res d'*elegir*: en aquestas qüestions jo soch partidari del *retrahiment*.

—Als carlins arreconats á la montanya, aviat ja no 'ls quedaré ni 'l consol de menjar *castanyas*.

—Y donchs qué menjarán los pobrets? va preguntar una beata que hi t'è un nebot.

—¿Qué menjarán?... *Aglans!*

Un pare, home molt de bè, per lo temps de la facció,

á un fill seu molt dormidó:

—Sigas matiner—digué

—¿Jo matiner! respongué

incomodat lo xaval:

per mes que se ho prengui á mal

y 'm surti la festa cara,

no vull ser *matiner* pare,

que de cor soch liberal.

M. G.

Al 20 de desembre, segons dihen, hi haurán las eleccions.

¿Quants pares de familia anirán á comprar lo gall!

¿Y quants aspirants á diputats mirarán d'adquirir lo dret de *ferse'ls!*

—A fora diu que ja matan

—Y aixó t'estranya Narcis?

á fora tot l'any se mata,

are porchs, are carlins.

M. G.

Deya un carlí del Nort:

—Bah, bah, jo'm presento.

—¿Per quin motiu?

—Perque no'ns *pagan* y per tot arréu nos *pegan*, ¡Veus' aquí com la *paga* pot convertirse en *pega!*

CANTARELLAS.

Cops de puny, ganivetadas, disputas, revolvers, crits... cantitats heterogéneas, que se suman molt sovint.

P. C.

Ets tant bella que 'm trastorna quan te miro enamorat; vals un Perú, vals.... jay, nina! si 't volguesses *arrendar!*

Sota de la tèva porta vaig deixari un ram de flors, y l' endemá, nina mèva, ¿que no 'u sabs? Ni hi havia dos.

Franch es ton parlar nineta, franca ta dol'a mirada y de Vilafranca ets filla: francament, ets massa franca.

¿Com m' ho probas que m' estimas? las donas sou tant dolentas.... Ja veurás, si vols que 't cregui dóm un parell de pessetas.

C. P.

Demana va caritat—un pobre, jove y grassó —cada vespre á un carreró—qu' era bastant escusat.—Un subjecte ho vá notar—tafaner com mes no 's pot—d'aquells que 's cuydan de tot,—y no 's saben arreglar.—Lo pobre encare no 'l véu—com si tremolés de fret,—li digué: «A n' aquest pobret—caritat per mort de Dèu.»—Y 'l neo tot ensumant—una dóssis de rapé—«Ay ¡caramba! li digué—¿Vosté tant jove y captant?—Traballi sent dret é igual.» —«Treballar, prou ho voldria:—ab molt gust treballaria;—pero 'm falta 'l principal.»—¿«No t'è salut.» «Estich bó.»—«¿No t'è feyna? «Si 'n busqués....»—«L'hi falta....» «No 's cansi mes:—Me'n faltan ganas, senyó.» P. M.

Un jove molt tranquil vá ser condemnat á mort en Fransa.

Allí hi ha la costum de tallá 'l coll.

—Ja 'ls soldats estan á punt, ja tot está arreglat: preparis, vá dirli un capellá

—Y aixó perquè? ¿qué m' han de fer?

—Li han de tallá 'l coll.

—Home, home, per mort de Déu: per tallarme 'l coll tanta gent!... Ja 'ls pot dir que 's retirin, que com que 'l porto de moda, ab un botonet que 'm descordi ja 'l tinch fora.

Un quinto gallego, dels que ván venir á Barcelona, entra á una perruqueria y 's fa afeytar.

Creyent qu' era com al seu poble, que aquesta feyna val no mes que dos quartos, comensa á regatejar lo ral que li demanavan, y al veure que no hi havia mes remey qu' esquitxarlo, mirant á la bassina plena d' aygua de sabó esclama:

—Pues si estu es el últimu, preciu per preciu me bebu 'l caldu.

EPICRAMAS

L' altre dia D.ª Inés
perque molt mal la tractava
lo seu marit, se queixava
dihent:—No hi vull pas viure mes.

Y al sentir-la un home:—¡Ay pobrel
¿que l' hi passa? l' hi digue:
—Aques pilló d' home que
tot lo dia m' está á sobre.

H. X. M.

—¿Quans duros te dech Palou?
li digue ab pò 'l sòrt Vicens.
Lo Palou:—Home nou cents.
Lo Vicens:—Bè 'u sento prou.

A. F. O.

Un granuja vá robar
un rellotje de sis duros;
y després de molts apuros
diuhen que si 'l vá tornar
al duenyó.

—Noy ¡quin bon cor
que tens! va dirli admirat:
y 'l lladre:

—No: l' hi he tornat
perque hi vist que no era d' or.

V. R.

En Magí qu' era un ximplet
una pedra en lo barret
no fa molt que's vá senti,
y digue:—Are si puch dir
que soch tocat del bolet.

F. LI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans H. X. M., Pacient Job, Senyor Mija Cerilla, Dos parayguas foradats, Enrich Xarau, Un Urgenes, Dos moros de cunya y Pere Sistellé.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal verificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Pep Botella. Avants de voler ser crítich, apren-gui d' escriure —Caixalet. Aprofitém lo problema —M. Cadenet. Loséu, es flux. —M. Gardó. Ja hem insertat tot lo que feya per nosaltres —M. de la Segarra. No podém aprofitar mes que l' última pregunta —Folastre. Pot utilisarse la combinació del salt del caball. —Enrich Xarau. Hi anirà una cantarella. —Deubet de Reus. Hi anirà 'l quento. —M. Uray. Pot aprofitarse la combinació del seu salt del caball —Tessut aragonés. Igual que ta del seu acentiar fo —Boixompilaig. Ab tota franquesa, trobem que la poesia fluxeja. —Manel de Grau. Hi anirà 'l quento y no pas ánsia per 'l al re. —Un ciutadà del Masnou. Hi anirà una cantarella. —J. T. La parodia mansaja. —B. y L. A. Vo-te demostra excelents qualitats de imaginació: envihins cosas que fasin més per 'a Campana —sal de Cardona. Poden aprofitarse las combinacions del salt del caball. —Gat y Gos. Lo sonet que 'ns envia recordém haverlo llegit. —Arturito. No hi ha mes que un epulí que 'ns fassa. —Dos escribants tronats. ¡Quina basima que la seva poesia no siga una mica mes llarga. —Ciu adans Miquel XI anys, Xich del Arbocá, Un Urgellés, M. S., Bagans de la Bordeta, A. Arnal, Mico filós, C. M. G., Mala lletra, Que hi fas, Mosquit d' arbre, Pobrets y Alegrets. Un ganxet, Ciutadà Nyoca, Pastrana y Noy de las Forssas. Lo que 'ns envian no fila. —Dos cu-

nillots. Quan vulgan enviar alguna cosa no la copihin. —R. R. y Faust y Margarida. Los aco sellém que 's comprin sabó y 's rentin. —Magarriayas. Hi anira 'l primer quento y las fugas. —Pere Sistellé. Y 'l seu anagrama. —Dos parayguas adobats. Igual que tot lo que voste 'ns envia. —Mija Cerilla. Gran part de to seu també —Pacient Job Digui al seu amich que s'enganya: que aquí no hi ha distincions de cap mena —H. X. M. Hi ha alguns epigramas dignes d' arreglar-se. —Un que ha anat á Caldas. A mes de to inser at hi ha una cantarella aprofitable. —Frare-Hech. Hi aniran alguns epigramas y l' anagrama.

SOLUCIONS

A lo insertat á la Batallada 289.

1.ª ANAGRAMA. —Maró. —Mora —Amor. —Armo. —Mora. —Roma.

2.ª CALCUL. —A la 1 hora 5 minuts 2 segons 16'' 21'''' 49'''''' 27'''''' etc.

3.ª GEROLIFICH ARITMETICH. —A un batalló de quintos.

4.ª PREGUNTA 1.ª —En qué's bat.

5.ª PREGUNTA 2.ª —En qué's feran.

6.ª TORTURA CEREBRAL. —Rifantla, un ó altre la treuria.

7.ª FUGA DE VOCALS.

Guarda garbas, garbets y garbons
lo guarda de'n Garriga Garrigons:
y 'l guarda de 'n Ga rriga Garriguetas
guarda gabias, gabions y gabietas.

8.ª XARADA 1.ª —Ju li-vert.

9.ª XARADA 2.ª —Fi-lo-me-na.

10.ª ENDAVINALLA. —Bota de ví.

11.ª GEROLIFICH. —Nou ministert, sous nous.

Ha endavinat totes las solucions menos la 6, lo ciutadà Cascaseno: totes menos la 6 y 9, X. Y. Z.: menos la 4, 6 y 10, Burinot: han endavinat las 1, 3, 7, 10 y 11, Frare Hech: las 1, 7, 8, 9, 10 y 11, Menús de Granollers: las 1, 3, 7, 9 y 11, Dos moros de cuna: las 1, 5, 10 y 11, Dos cuillets y Miquel XI anys: las 1, 4, 8 y 11, Pere Sistellé: las 1, 8 y 11, Un Urgellés: las 1, 10 y 11, R. F. R.: las 1, 5 y 10, Magarriayas: las 2, 10 y 11, Xich del Arbocá: las 3 y 7, Societat deis vagos: las 5 y 11, Un que ha anat á Caldas y la 6 y 7, Deubet de Reus.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un gitano tò per vendre 2 caballs, un de blanch y un de negre y 2 sellas. De las sellas l' una val 200 pessetas y l' altra 8. Havétseli preguntat quan ne volia de cada caball, respongué:—Posant la millor sella sobre 'l caball blanch y la dolenta sobre 'l negre, aquest val 32 pessetas menos que l' altre, y cambiant las sellas, lo caball negre valdrá 3 y 3/4 vegadas mes que 'l blanch. —¿Quant ne vol de cada caball?

GEROGLIFICH.

AL

A P N D N D. YA LAD

aaaaaa

FAUST Y MARGARIDA.

SALT DEL CABALL.

ce	a	ca	to	ab	va	sots	un
la	a	llas,	na	ra	va	los	cor
llas,	gas	cri	be	Al	li	sol	gra
hi	en	hi,	ber	da	at	rents	ulls
llar	e	l'	rat	sem	dat:	bats,	nus.
y	que	ha	Ca	que	col	molt	pe
per	de	pa	fon	cims	car	re	mes
las	zats,	sols	li	ga	en	'ls	Un

CÓMICH D' HORTA.

ANAGRAMA.

En mitj de irriadas tot
tot vareig veure á la nina
vilment per tot enganyada,
dihent que si casaria.

Are reposa bèn morta
en un tot ple de cortinas,
negras com lo cor d' aquell
que ha causat semblants desditxas.

Quatre lletres, quatre tots:
veyas donchs si l' endevinas.

REALISELI.

FUGA DE VOCALS.

.n n.n. . .n. n.n.
.n. n.n. . .n. n.n.
.n n.n .n.u l. n.n.
t.t.s n.n. l' .n. d...

K. SHELNIGH.

PREGUNTAS ESTRAMBÓTICAS.

1.ª ¿Qu' es alló que 'u tenen los galls y las gallinas y 'ls capons nó?

DEUBET DE REUS.

2.ª ¿En que dimontris se sembla un mico á una agulla de cusir?

MALALLETRA.

TORTURA CEREBRAL.

Dos taberfers varen comprar la mateixa cantitat de vi en un mateix dia: varen vendre'n igual número de porrons cada dia, y ¿vejin con s' esplican que vaja acabar-lo l' un primer que l' altre?

XARADA

I.
Ab una hu-quarta un carli
que tres tenia á caball,
vá aná á la sala de ball
de la vila de Rubí.

Al veure que entrava així
la dos quatre del café
sens ni tant sols dirli ré,
deixa una tot que menjava,
y a la cama se li clava
destrossantlo com un bé.

SASAC.

II.
La dos prima-cinch
cinch quart tres m'estima
perque tres dos prima
y mala tot tinch.

DOS PARAYGUAS FORADATS. ENDAVINALLA.

Sense tenir llengua
un cantor jo só,
treballo, y per mengua
brassos no tinch jo.
Sense ser sereno
vetlla lo meu cos:
la qua remeno
sense ser cap gos.

GESTUS.

BIBLIOTECA DE AMBOS MUNDOS.

Las obras mas célebres y amenas de todos los tiempos y literaturas.

TOMO I.

Cuentos fantásticos de Hoffmann.

Un volumen de 200 paginas en 8.º menor, elegantemente impreso, con cubierta á dos tintas.

Precio: ¡2 REALES EN TODA ESPAÑA!

Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20.

ADVERTENCIA.

Queda tancada la suscripció á favor de las víctimas del vapor «Express.»

Ab la deguda publicitat se anunciará la reunió de suscriptors que havém indicat en anteriores números.

IMP. V. Y F. GASPAR, A TAU LFO, 14.

Lopez, editor. — Rambla del Mitj, 20.